

SANDRA BERG

De vreemdeling

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Heidy worstelde met de luiken van de oude boerderij in een poging ze te sluiten. Ze waren weerspanning, die luiken. Ze vingende harde windstoten op alsof het een eerste levensbehoefte was en probeerden zich los te rukken uit haar handen, waarbij ze dreigend kraakten en zich zelfs aan de roestige scharnieren probeerden te ontworstelen.

Heidy had geen weerbericht nodig om te begrijpen dat er een storm in het verschiet lag. Vanuit de verte kwam een diep rommelend geluid steeds iets dichterbij, alsof een leger langzaam maar zeker optrok en zich voorbereidde op een gevecht met de houten reuzen om haar heen.

Ze hield niet van storm. Maar de weergoden hielden geen rekening met de voorkeur van nietige mensen zoals zij. De herfst deed zijn intrede, samen met de regen, de wind en de natte kou. En met storm.

Met een stevige krachtsinspanning wist ze

een luik dicht te dwingen. Maar de wind gaf zich niet gewonnen, trok met toegenomen kracht aan het getergde houtwerk en scheurde het luik bruut in tweeën.

Verbouwereerd bleef ze met het geampu-terde deel van het luik in haar hand staan, terwijl de povere rest tegen de muur klapte en meteen weer terug stuiterde in een regelrechte aanval. Maar het agressieve houtwerk raakte haar net niet. Het werd op het laatste moment opgevangen door een sterke arm, waarvan de eigenaar opeens achter haar stond.

Heidy gilde zowaar toen ze zich geschrokken omdraaide en recht in het iets te aantrekkelijke gezicht keek van een jongeman die ze nooit eerder had gezien. 'Wie ben je?' vroeg ze. Haar stem klonk schrill en rillerig. Geheel in strijd met de manier waarop ze wilde overkomen.

De woorden gingen bijna verloren in de harde wind, maar de man had haar evengoed verstaan. 'Wessel.' Hij wurmde haar voorbij en bevestigde het armoedige deel van het bewaard gebleven luik aan de raamsponning, opdat het in ieder geval iets bescherming bood tegen rondvliegende takken, dennenappels en

andere bosprojectielen in de opkomende storm.

Heidy staarde nog steeds verbijsterd naar hem. Waar kwam deze Wessel opeens vandaan? Het was bepaald niet zo dat ze midden in een stad woonde.

Ze veegde haar wapperende haren uit haar gezicht en vroeg zich af wat haar volgende stap moest zijn. Ze wist waar ze voor stond en welk imago ze in de buurt had, maar geloofde nauwelijks dat deze Wessel uitgerekend om die reden hierheen was gekomen.

Wessel draaide zich naar haar om, alsof hij haar blik op zijn rug voelde. Zijn gezicht stond ernstig. 'Ik zoek onderdak,' zei hij. Hij legde extra kracht in zijn stem, omdat de wind ieder menselijk geluid trachtte te overstemmen.

Dus toch.

'Waarom?'

'Ik hoorde in het dorp dat je een of ander geloof aanhangt dat je verplicht om mensen in nood op te vangen?' Hij moest bijna schreeuwen om boven de wind uit te komen.

'Een levenswijze. Het is een levenswijze, geen geloof,' riep ze terug. Ze voelde zich een beetje belachelijk, zoals ze hier in de harde

wind een onmogelijk gesprek probeerde te voeren, terwijl een natuurcollectie uit het bos om haar oren vloog en het windleger dichterbij kwam.

‘Wat dan ook.’ Wessel haalde zijn schouders op. Het was duidelijk dat het hem niet uitmaakte waarom ze onderdak bood aan vreemdelingen, zolang ze het maar daadwerkelijk deed.

Maar voor dat laatste voelde Heidy op dat moment niet zoveel. ‘Ik zit al tamelijk vol, en...’

‘Ik zou het niet vragen als ik ergens anders heen kon.’ Hij trok zijn jas dicht, alsof hij de nadruk wilde leggen op hoe onredelijk het was om hem met dit weer alleen buiten te laten.

Heidy twijfelde. Daarna knikte ze toch maar.

Diep in haar riep een stem dat ze het niet moest doen. Het had te veel weg van een taferel uit een thriller of horrorfilm, waarin een vreemdeling zich meldde bij een afgelegen woning met duistere bedoelingen. Een man als Wessel zocht geen onderdak in een leefgemeenschap, gespeend van alle comfort, midden in het bos.

Maar ze had voor haar gevoel niet veel keuze. Niet als ze in haar rol wilde blijven. En dat wilde ze. Zelfs als het nu belachelijk leek.

‘Moeten nog meer luiken worden gesloten?’ vroeg Wessel hulpvaardig. Té hulpvaardig?

Heidy schudde haar hoofd. ‘Alles is gesloten, behalve de luiken aan de achterkant, bij de keuken. Maar die zijn kapot.’ Ze brulde nu bijna omdat nieuwe windstoten zich agressief lieten gelden en de zinnen bijna letterlijk uit haar mond rukten.

Ze liep met gebogen rug en haren die als kleine zweepjes in haar gezicht sloegen met Wessel naar de voordeur, leverde een nieuw gevecht met die deur om te voorkomen dat hij uit haar handen werd getrokken door de opkomende storm en wist hem ten slotte achter zich te sluiten, toen ze met Wessel de hal was binnengelopen. Daarmee sloot ze het lawaai en de chaos van het stormachtige herfstweer buiten, alsof ze daarmee in het vacuüm van een vredige cocon stapte. Goed... natuurlijk rammelden er wat dakpannen en kraakte het hout. Maar het was niets vergeleken met de gewelddadige onrust die buiten heerste.

Wessel volgde haar voorbeeld toen ze haar

jas uitdeed in de hal en de woonkamer binnenliep. De vele kaarsen in de woonkamer zorgden voor een gezellig, levend licht en in de open haard knapperde het vuur, dat een aangename warmte verspreidde.

Gabriëlle, Vera, Liza en Adri koesterden zich in de behaaglijkheid van dat vuur en keken verbaasd op toen Heidy met de vreemdeling binnentrad.

‘O nee, niet weer een parasiet,’ gromde Adri meteen, terwijl hij Wessel misnoegd van top tot teen bekeek. Adri was een pezige zeventiger – bijna tachtiger – met een kritische blik in zijn pientere waterblauwe ogen, die Wessel vanonder stevige wenkbrauwen taxerend aankeken.

De zeventienjarige Vera lachte. ‘Hoor wie het zegt, opa.’ Haar zwartomrande ogen, die door de make-up deden denken aan kattenogen, hadden een plagende uitdrukking. Haar zwarte pieken staken als een ragebol alle kanten uit.

‘Ik ben je opa niet,’ snauwde Adri. ‘Als ik je opa was, zou ik ervoor hebben gezorgd dat je ouders je beter hadden opgevoed.’

‘Natuurlijk. De perfecte opvoeder. Willen je kinderen je daarom in een bejaardenhuis

stoppen?’ Vera had weer eens haar gebruikelijke treiterende klank in haar stem.

‘Stíéfkinderen.’

‘Gezellig,’ mompelde Wessel terwijl hij even zijn wenkbrauwen optrok.

Heidy reageerde niet. Misschien draaide hij zich wel om en ging hij weg. Dat zou wellicht de beste oplossing zijn.

Maar Wessel liep door. Een volhouder dus, concludeerde Heidy. Of gewoon gestoord. Gevaarlijk gestoord?

Gabriëlle, een vrouw van rond de dertig met een ietwat grof gezicht en vlasblond haar, gebod echter dat hij bleef staan.

Verbaasd deed Wessel wat hem werd gevraagd. Gabriëlle draaide zich half naar hem om, zodat ze recht tegenover Wessel zat. Ze schikte daarbij het witte gewaad dat ze droeg, zodat het als een soort sluier om haar lichaam was gedrapeerd. Ze sloot haar ogen half en maakte een vreemde wiegende beweging. ‘Je aura is donker,’ merkte ze op. Ze week achteruit en sperde haar ogen open. ‘Chaos. Je bent de boodschapper...’

Wessel leek zich wat ongemakkelijk te voelen. ‘Ik doe weleens boodschappen,’ zei hij aarzelend.

‘Gabriëlle, waar is Zoë?’ vroeg Heidy met een zucht.

‘Zoë?’

‘Je kind.’

‘In haar bed, natuurlijk,’ antwoordde Gabriëlle zo waardig mogelijk. Ze hield er niet van als ze uit haar trance werd gehaald voor banale dagelijkse zaken.

‘Ze moet onderhand toch eten?’ ging Heidy ongestoord – en misschien op een iets moederlijke toon – verder. ‘Ze hilde daarstraks al.’

‘Hilde ze?’

Gabriëlle knikte. ‘Hm. Zeker vergeten.’ Ze bleef piekerend voor zich uit staren.

‘Ga haar halen,’ zei Heidy met een toon die geen tegenspraak duldde.

‘O ja, natuurlijk,’ reageerde Gabriëlle alsof ze net wakker werd. Zoë. Dat was waar ook. Ze stond op en wilde voorbij Heidy en Wessel lopen, toen ze bij Wessel bleef staan en hem recht aankeek. ‘Je bent een aantrekkelijke man,’ zei ze. ‘Misschien een beetje té aantrekkelijk.’ Ze glimlachte engelachtig en liep waardig de kamer uit.

Wessel staarde haar verbijsterd na.

‘Ze is een beetje apart,’ mompelde Heidy.

Hoewel ze hem natuurlijk geen verklaring schuldig was.

Wessel knikte slechts en liet zijn blik op Liza vallen, die bij het raam zat en tot dusver geen woord had gezegd. Liza was waarschijnlijk ergens rond de veertig, klein en vierkant, met een gezicht dat een klein beetje aan een krent deed denken, omgeven door grauwbroune krulletjes.

Ze wiegde wat heen en weer, terwijl ze af en toe opeens haar schouders optrok of haar ogen dichtkneep, waarbij haar hele gezicht verder leek te verkreukelen. Liza leek de blik van de vreemdeling te voelen, liet haar eigen wereldje met tegenzin achter zich en richtte haar blik op de indringer, terwijl ze haar ogen samenkneep. 'Jij deugt niet,' zei ze. 'Ik ken mannen zoals jij. Ik heb minnaars gehad zoals jij. Mannen zoals jij deugen niet.' Ze zwaaide dreigend met haar vinger. 'Als je aan mij durft te komen...'

'Ik zou het niet eens in mijn hoofd durven halen,' zei Wessel in alle eerlijkheid.

'Dat zeggen ze allemaal,' zei Liza. Ze sliste een beetje, waardoor ze aan een slang deed denken. 'Dat zeggen ze allemaal.' Ze wierp Wessel nog een woedende blik toe en richtte